

Henk, Simone en Henk. Foto: Stef Steneker

Die ene student: Henk en Henk

Echte Stadgers Henk en Henk versterkten elkaar in het leren omgaan met de computer. Inmiddels vormen ze een inspiratiebron voor anderen, wat toenmalige taalhuiscoördinator Simone ontzettend trots maakt.

GRONINGEN In Die ene student vertellen docenten van het Alfa-college over studenten die hen zijn bijgebleven, hen hebben geraakt of hun kijk op het vak hebben veranderd. Dit keer toenmalige taalhuiscoördinator Simone van Leusden (47) over twee studenten: Henk (59) en Henk (55).

„Hij kwam niet opdagen op onze afspraak. Henk wilde graag leren met de computer om te gaan. Daar zouden we het over hebben. Pinnen lukte hem niet zonder hulp. Whatsappen heeft hij nooit geleerd, hij had geen e-mailadres. Laat staan dat online bankieren lukte. En daar had hij last van.”

„Ik belde Henk en hij beloofde me de volgende keer wel te komen. Maar toen verscheen hij weer niet. Ik waagde er een laatste telefoontje aan. Henk was aan het werk en zat in zijn werkauto van de groenvoorziening, met zijn collega naast hem - die ook Henk heette. Met een flink Gronings accent hoorde ik de andere Henk zeggen dat hij ook wel computerles wilde. Ik mocht ze samen wel aanmelden.

En ja, daar kwamen de twee echte Stadgers samen aangereden. In hun werkauto en met hun naar tuin ruikende werkkleding nog aan, want ze hadden toestemming van de baas om dit tijdens werkuren te doen.”

Weinig woorden

„Henk en Henk begrepen elkaar, hadden weinig woorden nodig. De een had lef en durf, de andere was wat terughoudender. Ze vulden elkaar aan en hielpen elkaar verder. En al snel lukte het beide Henken om in te loggen bij online bankieren. Om zelf te pinnen, een eigen e-mailadres aan te maken. Dingen die voor mij en anderen vaak zo vanzelfsprekend zijn. Ze kregen meer grip op hun leven, en meer zelfvertrouwen. Hoewel ik niet hun begeleider was, dronken we elke week een kopje koffie. En toonde ik oprechte interesse: hoe is dit nou toch zo gekomen? Ik ontdekte dat beide nooit echt de kans hebben gekregen om langer naar school te gaan. Ze moesten al jong de kost verdienen. En in die tijd was een beetje moeite hebben met lezen en schrijven geen probleem.”

Taalambassadeurs

„Ik vroeg Henk en Henk of ik hen mocht interviewen voor mijn onderzoeksfilm. Om te kunnen ontdekken hoe we laaggeletterden beter konden bereiken, had ik hun kennis en ervaring nodig. Ze voelden zich trots en vereerd. De film vertoonden we op hun werk, waarna 30 collega's zich meldden voor een educatietraject.”

„Inmiddels zijn Henk en Henk allebei Taalambassa-

deur en willen ze anderen met hun verhaal inspireren. Dat maakt me ontzettend trots. Beide Henken zijn zelfs genomineerd voor de landelijke TaalHeldenprijs. En terecht ook. Want er is veel moed voor nodig om naar buiten te treden en te vertellen dat je moeite hebt met lezen, schrijven en omgaan met de computer. Ze durven kwetsbaar te zijn en zetten dit om in hun kracht, om daarmee andere mensen te kunnen helpen.

Na Henk en Henk realiseer ik me nog meer hoe belangrijk het is om het verhaal achter mensen te ontdekken. En de methode te vinden die voor hen werkt. Elke dag ontdek ik weer nieuwe verhalen, leermogelijkheden en manieren om mensen te doen beseffen: je bent zelf de regisseur van je leven. Als je iets wilt bereiken, dan gaat dat je lukken. Het liefst samen met gelijkgestemden. Daar zijn Henk en Henk het levende voorbeeld van.” ■

De verrassing van Groningen?

Haren....!